

4. Ἡμεῖς δὲ ἀνακεφαλαιοῦντες ὅσα εἰς πλάτος ἐκθέσαμεν συμπεραίνομεν ὅτι ἡ ἐναρμόνιος σύμμιξις καὶ σύγκρασις τῶν ἀρχαϊκῶν Διαλέκτων εἶναι κυρίως καὶ οὐσιωδῶς συστατικὸν τῆς Κοινῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, πρὸς ἣν τὸ ξενολογικὸν ἔκτρωμα τοῦ μακαρονισμοῦ ἀναφερόμενον, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν, οὐδ' ἀναλογίαν χαρακτηριστικὴν.

4α. Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, εἴτε κατὰ τὴν παλαιάν, εἴτε κατὰ τὴν νεωτέραν τῆς μορφῆν θεωρουμένη, εἶναι φύσει ἀνεπίδεκτος Μακαρονισμοῦ. Αἱ ἀρχαῖκαί, ἢ εἰδικαὶ διαλέκτοι, ἐξ ὧν σύγκειται, εἶναι μέρη ἀχώριστα τῆς ὁλοκληρίας τῆς· εἶναι οὐσιωδῆ συστατικὰ τῆς ποικίλης ἀρμονίας τῆς· δὲν εἶναι παραφυάδες, οὐδὲ κατὰ συμβεβηκὸς γεννήματα τῆς πτώσεως ἢ διαφορᾶς τῆς. Ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ αἱ ἔθνικαὶ διαλέκτοι, ὅπου παρήχθησαν ἀπὸ τὴν Λατινικὴν, εἶναι παραφυάδες νόθαι, κατὰ μετατροπὴν καὶ ἀλλοιώσιν τοῦ πρωτοτύπου χαρακτῆρος συνδεμέναι, καὶ ξεχωρισμέναι ἀπὸ τὴν Ἀρχαϊκὴν Γλῶσσαν καὶ κατὰ φωνὴν, καὶ κατὰ σχῆμα ἐκφράσεως. Ἡ Λατινικὴ Γλῶσσα δὲν σύγκειται, οὐδὲ συναρμολογεῖται ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν, Γαλλικὴν, ἢ Ἰσπανικὴν Διαλέκτον, καθὼς ἡ Ἑλληνικὴ σύγκειται καὶ συναρμολογεῖται ἀπὸ τὴν Δωρικὴν, Αἰολικὴν, Ἰωνικὴν, καὶ Ἀττικὴν. Ὅθεν ἓνας Ἕλληνα Ἀττικίζει, καὶ Αἰολίζει ἐν ταυτῷ, καθ' ὅτι μὲ τὴν ἐκ κοινοῦ τύπου σύμμιξιν τῶν διαλέκτων Ἑλληνίζει προσφυῶς. Ὁ δὲ Ἰταλὸς, ἢ ὁ Γάλλος δὲν ἡμπορεῖ νὰ Λατινίσῃ ποιητικῶς, οὐδὲ νὰ ἐνώσῃ τὰς χωρικάς διαλέκτους τοῦ ἔθνους του εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν φράσιν, καθ' ὅτι τότε μακαρονίζει τινόντι χυδαιολογικῶς. Ὁ τοῦ μακαρονισμοῦ Διερμηνευτὴς Φιλόσοφος, ἀφ' οὗ ἐδανείσθη τὴν περὶ Μακαρονισμοῦ ἐπὶ πεζοῦ λόγου ἰδέαν, ἀπὸ τὸ φιλοσοφικὸν λεξικὸν τοῦ Βολταῖρ, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ διαβάσῃ ἐν ταυτῷ καὶ τὸ περὶ Γλωσσῶν κεφάλαιον τοῦ αὐτοῦ ἐξετασοῦ διὰ νὰ πληροφορηθῇ ὅτι αὕτη